

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobkyň: a) V [redacted] K [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] b) nezl. A [redacted] K [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] obě zastoupeny JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem, se sídlem K Brusce 124/6, Praha 6, proti žalované: **Česká republika Ministerstvo spravedlnosti ČR**, Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu nemajetkové újmy,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit každé ze žalobkyň částku ve výši 38 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 26. 5. 2011 do zaplacení, dále částku 140 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75% p.a. z této částky od 26. 5. 2011 do zaplacení, a částku 72 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75% p.a. od 26. 5. 2011 do zaplacení, a to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila každé ze žalobkyň částku ve výši 2 685 333,33 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 1 426 666 Kč od 26. 5. 2011 do zaplacení a z částky 1 296 666 Kč od 31. 7. 2012 do zaplacení, a dále se zákonným úrokem z prodlení z částky 370 000 Kč od 31. 7. 2012 do 6. 9. 2012, dále částku 3 193 333,33 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 1 666 666 Kč od 26. 5. 2011 do zaplacení a z částky 1 666 666 Kč od 31. 7. 2012 do zaplacení a dále částku 3 261 331,33 Kč spolu se zákonným úrokem z této částky od 26. 5. 2011 do zaplacení a z částky 1 666 066 Kč od 31. 7. 2012 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení ve výši 59 241 Kč k rukám právního zástupce žalobkyň, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně a) a b) se domáhaly dvěma žalobami původně podanými samostatně u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] a 15 C 270/2011 náhrady nemajetkové újmy. V řízení [REDAKCE] se žalobou, doručenou soudu dne 26. května 2011, domáhaly po žalované náhrady nemajetkové újmy v celkové hodnotě deset milionů korun s příslušenství, jako nemajetkové újmy vzniklé z titulu nezákonného rozhodnutí. Popsaly průběh řízení s tím, že žalobkyni a) se dne [REDAKCE] narodila dcera A [REDAKCE] K [REDAKCE] která je žalobkyně b), a to v [REDAKCE]. Dne 29. 4. 2009 Obvodní soud pro Prahu 9 vydal usnesení, a to předběžné opatření pod sp. zn. [REDAKCE], dle ustanovení § 76a o. s. ř. tak, že nezletilá A [REDAKCE] K [REDAKCE] se odevzdává do péče dětského centra [REDAKCE] a toto rozhodnutí bylo vykonatelné v týž den a v týž den byl proveden i výkon rozhodnutí soudním vykonavatelem, kdy žalobkyně a) byla fyzicky odebrána žalobkyni b) a předána do péče výše uvedeného ústavu. Předběžné opatření bylo periodicky prodlužováno navazujícími předběžnými rozhodnutími, proti nimž vždy poškozená podala přípustné opravné prostředky, avšak bezúspěšně. Žalobkyně a) podala i návrh na zrušení původního předběžného opatření, a to podáními ze dne 30. 4., 6. 5. a 4. 5. 2009, ve kterých uvedla, že se hodlá s nezletilou zdržovat v bytě rodičů o velikosti 3+1 v Praze, což doložila čestným prohlášením rodičů i svým. Aniž by soud poškozenou vyslechl, Obvodní soud pro Prahu 9, usnesením ze dne 14. 5. 2009 návrh poškozené zamítl. Městský soud v Praze ve všech jednotlivých případech rozhodl o odvolání i s velkým časovým postupem a vždy v době, když vypršela účinnost napadeného usnesení, a to vždy tak, že odvolání odmítl z důvodu bezpředmětnosti. Celkem byla újma poškozeným spočívajících v protiprávním odejmutí nezletilé žalobkyně b) z péče její matky způsobená rozhodnutími, a to usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. [REDAKCE] ze dne 29. 4. 2009, dále č. j. [REDAKCE] ze dne 26. 5. 2009, usnesením Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 10. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. [REDAKCE] ze dne 25. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. [REDAKCE] ze dne 27. 7. 2009, dále usnesením Městského soudu v Praze, č. j. [REDAKCE], ze dne 7. 9. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. [REDAKCE] ze dne 28. 8. 2009 a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. [REDAKCE] ze dne 29. 9. 2009 a usnesením Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 23. 10. 2009. Shora uvedeným postupem, zejména rozhodnutími hrubě v několika směrech velmi zásadními zásahy do základních lidských práv obou poškozených, soudy postupovaly nezákonně. Zejména rozhodnutí o odebrání nezletilé novorozené dcery matce, aniž by pro to existovaly zákonné důvody, aniž by jejich existenci, byť jen v hrubých rysech, soud zjišťoval a aniž by umožnil první poškozené, tj. žalobkyni a), se k věci vyjádřit či předložit důkazy, je nezákonným, neústavním a prakticky nenapravitelným zásahem do rodinných práv mezi matkou a nezletilou dcerou. Skutkový stav byl v extrémním nesouladu s provedenými důkazy a skutečnostmi procesně zjištěnými. Soud I. stupně v rozhodnutích o prodloužení předběžného opatření včetně rozhodnutí napadeného stížností, jež vycházela ze skutkového stavu podle původního předběžného opatření a dalším vývojem skutečností, se nijak nezabýval. Soud I. stupně obrátil břemeno tvrzení a dokazování, když své rozhodnutí, dle odůvodnění nepřípustně opírá o konstatování, že matka neprokázala, že by byla schopnou se o dítě starat. Soud I. stupně rovněž rozporoval v rozporu s hmotným právem, když rozhodl opakovaně o prodloužení předběžného opatření, a to usneseními ze dne 26. 5. 2009, 25. 6. 2009, 27. 7. 2009, přičemž dle výslovné dikce § 86a odst. 4 o. s. ř. může soud o prodloužení

předběžného opatření rozhodnout pouze výhradně, bylo před uplynutím této doby bylo zahájeno řízení ve věci samé. Toto však bylo zahájeno až dne 4. 8. 2009, a tady soud I. stupně rozhodoval zcela mimo mezi platného práva. Rozhodnutí soudu odvolacího bylo rovněž v hrubém rozporu s platným právem, když odvolací soud odmítl odvolání, přestože nebyl ani jediný z důvodů, které zákon taxativně uvádí, jako přípustné důvody. Žalobkyně a) i b) podaly ústavní stížnosti proti všem jednotlivým navazujícím rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 9 a o těchto stížnostech rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 20. 7. 2009, pod sp. zn. IV.ÚS 2244/2009, a to tak, že přisvědčil v podstatných ohledech poškozeným a rozhodl o zrušení celkem deseti rozhodnutími jmenovaných soudů, jako rozhodnutí nezákonných, neboť jím byla porušena ústavně zaručená práva poškozených garantována zejména článkem 10 odst. 2, článkem 32 odst. 4, článkem 36 Listiny základních práv a svobod, článkem 6 a 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod a článku 2, článku 3 odst. 1, článku 5, článku 7, článku 8, článku 9 Úmluvy o právech dítěte. Shora uvedeným nálezem Ústavního soudu tak byla zrušená rozhodnutí, a to usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [redacted] ze dne 29. 4. 2009, usnesení téhož soudu [redacted] ze dne 26. 5. 2009, dále usnesení Městského soudu v Praze, č.j. [redacted] ze dne 10. 6. 2009, dále usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [redacted] ze dne 25. 6. 2009, usnesení téhož soudu [redacted] ze dne 27. 7. 2009, dále usnesení Městského soudu v Praze, č.j. [redacted] ze dne 7. 9. 2009. Dále usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. [redacted] ze dne 28. 8. 2009, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. [redacted] ze dne 29. 9. 2009 a usnesení Městského soud v Praze č.j. [redacted] ze dne 23. 10. 2009. Poškozené shora uvedeným postupem Obvodního soudu Prahu 9 a Městského soudu v Praze byly zbaveny statku chráněných zejména právem na rodinný život a jeho ochranu, jak jsou zakotveny v Listině základních práv a svobod a Úmluvy o právech dítěte. Poškozeným tak byla způsobena hluboká a nevratná újma prakticky nenapravitelného zásahu do psychofyzického vývoje žalobkyně b), což konstatuje ve svém nálezu i Ústavní soud, kdy se tedy jednalo o nepřiměřený zákrok do rodičovské péče a současně významné porušení zájmů dítěte, neboť bylo odebráno kojící a pečující matce, došlo tak k násilnému přerušování citové vazby mezi novorozeneým dítětem a jeho biologickou matkou. V případě nezletilé došlo k závažnému porušení práv dítěte zásahem do jeho křehké psychiky a přerušování velmi důležité vazby s matkou. Novorozené dítě bylo odloučeno od biologické matky a předáno do ústavní péče, a to vše bez náležitého odůvodnění, resp. bez nabídnutí pomoci matce. Obecné soudu svými rozhodnutími rozhodly nesprávně. Tato rozhodnutí jsou nezákonná, proti ústavní a v těchto rozhodnutích došlo k hlubokému zásahu do rodinných práv obou poškozených, do zásahu práva na spravedlivý proces a toto bylo konstatováno právě Ústavním soudem. Žalobkyně a) i b) tak požadovaly každá částku pět milionů korun, jako náhradu nemajetkové újmy.

2. V řízení původně vedeném pod sp.zn. 15 C 270/2012 se žalobkyně a) a b) domáhaly náhrady nemajetkové újmy každá ve výši 5.000.000,-Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že usnesením OS pro Prahu 9 ze dne 29.4.2009 sp.zn. [redacted] kterým bylo vydáno předběžné opatření byla žalobkyně b) umístěna do péče dětského centra [redacted]

[redacted] Následně Obvodní soud pro Prahu 9 po zahájení řízení o svěřením do ústavní péče ohledně druhé žalobkyně rozhodl usnesením ze dne 9. 3. 2010 č.j. [redacted] o umístění žalobkyně b) do uvedeného dětského centra. Toto rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 bylo potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2010 č.j. [redacted] Proti shora uvedeným rozhodnutím podaly žalobkyně ústavní stížnost. Ústavní soud rozhodoval dne 6. 9. 2011 pod sp. zn. II. ÚS

2546/2010, který tímto nálezem obě rozhodnutí zrušil. Nález Ústavního soudu byl žalobkyním oznámen doručením k rukám právního zástupce dne 23. 9. 2011. Prvá poškozená se s tímto nálezem seznámila prostřednictvím právního zástupce dne 26. 9. 2011. V úterý 27. 9. 2011 se žalobkyně a) dostavila do uvedeného dětského centra a po několikahodinovém jednání nezletilou dceru, tj. žalobkyni b) převzala do své péče. Popsaným postupem soudu I. stupně i odvolacího soudu bylo zásadně zasaženo do základních lidských práv obou žalobkyň. Žalobkyně a) a b) postup obecných soudů při vydání obou výše specifikovaných rozhodnutí považují za nezákonný a protiústavní. Ústavní soud v celé záležitosti rozhodl poprvé k rozhodnutí týkající se vydání předběžného opatření a umístění žalobkyně b) do dětského centra [REDAKCE]

[REDAKCE] Soud I. stupně ani odvolací soud nečinil nic na ochranu zájmů žalobkyně b). Ačkoliv již 20. 7. 2011 soudy znaly nálezy rozhodnutí Ústavního soudu, nijak na toto nereagovaly. Na první poškozenou působil tento stav tíživě, měla pocit bezpráví a bezmoci za situace, kdy obecné soudy nejsou ochotny respektovat přirozenou autoritu takové instituce jako je Ústavní soud. Utrpení žalobkyně a) způsobila i pokračující základní situace a to je nemožnost mít svoji dceru u sebe ve svojí osobní péči. Pro žalobkyni b) pak další protahování ústavní péče znamenalo prodlužování závažného zásahu do její osobní integrity a jejího psychologického a sociálního vývoje. Od 9. 3. 2010 do 27. 9. 2011 došlo k nucenému odloučení matky od její novorozené dcery. Žalobkyně a) i b) tak byly zbaveny statků chráněných zejména právem na rodinný život, jeho ochranu tak, jak jsou zakotvena v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o právech dítěte. Poškozeným byla způsobena hluboká a nevratná újma, prakticky nenapravitelný zásah do psychofyzického vývoje 2. poškozené. Obecné soudy svými rozhodnutím rozhodly nesprávně, tato rozhodnutí jsou nezákonná a protiústavní. Došlo k hlubokému zásahu do rodinných práv obou poškozených.

3. Žalovaná ve svém vyjádření učinila nesporným uplatnění o předběžném projednání nároku s tím, že popsala průběh daného řízení. Dále vznesla námitku promlčení. Dospěla k závěru, že ve světle nálezu Ústavního soudu České republiky zn. IV. ÚS 2244/2010 a II. ÚS 2546/2010, došlo k vydání nezákonných rozhodnutí v předmetné věci a dále vznesla námitku promlčení daného nároku. Uvedla, že přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích není na místě, neboť žalobkyně a) zavinila fakticky stav, kdy nezletilá nemohla být z objektivních důvodů svěřena do její péče, žalobkyně odmítala spolupracovat s institucemi, když si musela být vědoma důsledků, které to pro ni a její nezletilou dceru bude mít. Odmítala nechat prošetřit svoji bytovou situaci, o čemž věděla, že je důležité, aby jí mohla být její nezletilá dcera svěřena. Trvalé bydliště měla nahlášené v polorozpadlém domě. Spolupráce žalobkyně a) byla velmi obtížná, protože nebyla přístupná jakýmkoliv radám jako nutnost umožnit prošetření bytových poměrů ve spolupráci s OPD. Vše negovala a zesměšňovala, sama žádné nové skutečnosti v dětském centru neuvedla. Přesto reagovala podrážděně a neadekvátně a neakceptovala potřeby dítěte. Přesto podávala stížnosti na různé instituce. Žalobkyně a) se nesnažila řešit ani svou finanční situaci, když nikde nepracovala a na sociální odbor Úřadu Městské části [REDAKCE] sice podávala žádosti o dávky pomoci v hmotné nouzi, ale bez jakéhokoliv dalšího zájmu správní řízení ukončit. Formuláře potřebné k vyřízení si nevyzvedávala. Neměla zájem seznámit se se zjištěnými skutečnostmi odboru pro rozhodnutí, přestože k tomu byla písemně vyzývána. Naopak uváděla informace, které neodpovídaly realitě. Žalobkyně a) neměla faktický zájem a urychlení řízení a převzetí nezletilé. Její zájem byl pouze formálního charakteru. Soud logicky zatímne upravil poměry účastníků tak, aby byl ochráněn zájem nezletilé, konkrétně právo na život a zdravý vývoj dítěte, který je v testu proporcionality vyšší než zájem rodinného života matky a dítěte.

4. O požadavku žalobkyně a) i b) původně uplatněný v řízení Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem ze dne 25. 4. 2013 čj. [REDAKCE] s tím, že žalobkyním (každé) přiznal částku 240.000,-Kč. K podanému odvolání byl tento rozsudek zrušen, věc byla vrácena k dalšímu jednání. Následně došlo ke spojení obou řízení dále vedené pod sp. zn. 15 C 270/2012.
5. Obvodní soud pro Prahu 2 poté rozhodl rozsudkem č. j. 15 C 270/2012-140 dne 4. 9. 2014 s tím, že tento rozsudek byl revidován ze strany Městského soudu v Praze rozhodnutím pod č. j. 30 Co 102/2015-186 dne 28. 4. 2015. Na podkladě poučení odvolacího soudu pak právní zástupce žalobkyň upřesnil, že žalobkyně požadují náhradu nemajetkové újmy **za období od 29. Dubna 2009 do 8. března 2010 (žaloba původně vedená pod sp. zn. [REDAKCE] a následně kontinuálně navazující další nemajetkovou újmu za období od 9. března 2010, kdy bylo vydáno další nezákonné rozhodnutí (usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9. března 2010, č. j. [REDAKCE] do 27. září 2011, kdy byla žalobkyně ad b) propuštěna z ústavního zařízení do péče žalobně ad a).** Z takto vymezených nároků tedy soud při svém dalším rozhodování vycházel, byť tato byla následně korigována a po rozhodnutí Ústavního soudu. Nejvyšší soud České republiky pod č. j. 30 Cdo 4607/2015-223 dne 29. 2. 2016 dovolání žalobkyň odmítl. Ústavní soud České republiky pod č. j. I ÚS 1737/16 ze dne 12. 7. 2017 rozhodl tak, že shora uvedenými rozsudky bylo porušeno základní právo 1. a 2. stěžovatelky na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím státního orgánu podle článku 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, základní právo první stěžovatelky, aby nejlepší zájem dítěte byl předním hlediskem rozhodování podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Z tohoto důvodu potom rozsudky soudů nižších instancí byly zrušeny. Ústavní soud nálezem ze dne 12. 7. 2017, sp. zn. I. ÚS 1737/16, zrušil výše citovaná rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, Městského soudu v Praze a Nejvyššího soudu v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta, respektive zamítavý výrok potvrzen a dovolání směřující proti tomuto výroku odmítnuto. Ústavní soud v tomto nálezu konstatoval, že obecné soudy svým postupem porušily právo žalobkyň na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím státního orgánu dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a právo nezletilé, aby nejlepší zájem dítěte byl předním hlediskem rozhodování podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Soudy opomněly zohlednit, že nezletilá byla vystavena i další újmě (vedle samotného odloučení od žalobkyně a/), spočívající konkrétně v odloučení od dalších příbuzných, nutnosti podrobit se režimu dětského centra, tedy prostředí kontrolovaného státem, v němž se odehrával veškerý život nezletilé, a dále v řadě negativních důsledků přetrvávajících i po předání matce, jako například fixace na matku či psychomotorická opožděnost. Dále pak soudy opomněly zohlednit další okolnost svědčící o újmě vzniklé oběma žalobkyním, a to svévolné rozhodování o umístění nezletilé do dětského centra bez zákonného podkladu, které zvyšuje intenzitu újmy a musí se promítnout do výše přiznaného zadostiučinění. Ústavní soud dále shledal, že soudy nezohlednily újmu způsobenou žalobkyním postupem Městského soudu, který opakovaně odmítal odvolání proti rozhodnutím o předběžném opatření a jeho prodloužení, čímž jim odepřel přístup k soudu. V této souvislosti Ústavní soud uvedl (bod 69 citovaného nálezu), že *„újmou způsobená porušením práva na přístup k soudu jako jednoho ze základních aspektů práva na spravedlivý proces je odlišitelná od újmy způsobené pokračujícím držením nezletilé v dětském centru a vyžaduje zvláštní náhradu“*. Dále pak Ústavní soud shledal, že soudy nezohlednily ani újmu způsobenou žalobkyním nerespektováním kasačně závazného nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2244/09 vyhlášeného dne 21. 7. 2010, konkrétně tím, že soudy na tento nálezní nijak nereagovaly a předběžné opatření i po jeho vyhlášení ponechaly v platnosti. I o této újmě Ústavní soud uvedl (bod 73 citovaného nálezu), že *„je opět odlišitelná od újmy vzniklé pokračujícím odloučením“*

nezletilé od matky a jejím trvajícím pobytem v dětském centru“. V uvedeném nálezu pak Ústavní soud opakovaně zdůraznil (bod 78 a 79 nálezu), že náhrada za újmu způsobenou porušením práva na přístup k soudu, stejně jako náhrada za újmu způsobenou nerespektováním kasačně závazného nálezu, musí být vyčíslena samostatně. Žalobkyně A i B byly následně vyzvány k nutnosti doplnění tvrzení a zejména rozdělení požadavků na náhradu nemajetkové újmy, neboť Ústavní soud dovedl, že původní žalobě každá ze žalobkyň uváděla tři odpovědnostní tituly, ze kterých je možné potom samostatně požadovat náhradu vzniklé nemajetkové újmy. Jednalo se jednak o náhradu újmy způsobené odloučením nezletilé od matky a pobytem v dětském centru, dále náhrada újmy způsobené nerespektováním kasačně závazného nálezu Ústavního soudu a náhrada újmy způsobené porušením práva na přístup k soudu. Městský soud v Praze v usnesení č. j. 30 Co 194/2018-322 ze dne 27. 6. 2018 potom dospěl k závěru, že předmětem řízení je náhrada újmy způsobené odloučením nezletilé od matky a pobytem v dětském centru ve výši 2 723 333,33 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 1 426 666,66 Kč od 26. 5. 2011 do zaplacení a z částky 1 296 662,66 Kč od 31. 7. 2012 do zaplacení a dále se zákonným úrokem z prodlení z částky 370 000 Kč od 31. 7. 2012 do 6. 9. 2012. Náhrada újmy způsobené nerespektováním kasačně závazného nálezu Ústavního soudu ve výši 3 333 033 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 1 666 666,66 Kč od 26. 5. 2011 do zaplacení a z částky 1 666 666,66 Kč od 31. 7. 2012 do zaplacení, a dále náhrada újmy způsobené porušením práva na přístup k soudu ve výši 3 333 333,33 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 1 666 666,66 Kč od 26. 5. 2011 do zaplacení a z částky 1 666 666,66 Kč od 31. 7. 2012 do zaplacení. Ohledně příslušenství je po upřesnění žaloby podáním ze dne 5. 2. 2018 na místě uvažovat tak, že pokud byl úrok z prodlení původně požadován z jedné poloviny žalované částky od 26. 5. 2011 do zaplacení a z druhé poloviny žalované částky od 31. 7. 2012 do zaplacení, je tomu tak i nadále po rozdělení celkové žalované částky na třetiny mezi tři nově vymezené nároky. O úroku z prodlení z nároku na náhradu újmy způsobené odloučením nezletilé od matky a pobytem v dětském centru již však (stejně jako o tomto nároku samotném) bylo zčásti rozhodnuto.

6. Co se týká řízení Obvodního soudu pro Prahu 9 sp.zn. [REDAKCE] má soud za prokázaný průběh tohoto řízení přímo ze spisu tak, že Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. [REDAKCE] má soud za prokázané, že Obvodní soud pro Prahu 9 pod č.j. [REDAKCE] dne 29. 4. 2009, vydal předběžné opatření dle § 76a zákona 99/63 s tím, že nezletilá dcera stěžovatelky A [REDAKCE] K [REDAKCE], tj. žalobkyně b) se odevzdává do péče Dětského centra [REDAKCE]. Dále má soud za prokázané, že důsledky tohoto opatření, tj. rozhodování o dalším pobytu žalobkyně b) ve shora uvedeném centru byly prodlužovány i následnými rozhodnutími Obvodního soudu pro Prahu 9, a to usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [REDAKCE] ze dne 29. 4. 2009, dále č.j. [REDAKCE] ze dne 26. 5. 2009, usnesením Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] ze dne 10. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [REDAKCE] ze dne 25. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [REDAKCE] 113 ze dne 27. 7. 2009, dále usnesením Městského soudu v Praze, č.j. [REDAKCE] ze dne 7. 9. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. [REDAKCE] ze dne 28. 8. 2009 a usnesením Obvodního soud pro Prahu 9 č.j. [REDAKCE] ze dne 29. 9. 2009 a usnesením Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] ze dne 23. 10. 2009.
7. Soud má dále za prokázanou skutečnost, že k podané ústavní stížnosti žalobkyň a) i b) Ústavní soud nálezem IV. ÚS 2244/2009 konstatoval, že usnesením Obvodního soudu pro

Prahu 9, č.j. [REDACTED] ze dne 29. 4. 2009, dále č.j. [REDACTED] ze dne 26. 5. 2009, usnesením Městského soudu v Praze č.j. [REDACTED] ze dne 10. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [REDACTED] ze dne 25. 6. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. [REDACTED] ze dne 27. 7. 2009, dále usnesením Městského soudu v Praze, č.j. [REDACTED] ze dne 7. 9. 2009, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. [REDACTED] ze dne 28. 8. 2009 a usnesením Obvodního soud pro Prahu 9 č.j. [REDACTED] ze dne 29. 9. 2009 a usnesením Městského soudu v Praze č.j. [REDACTED] ze dne 23. 10. 2009 byl porušen článek 10 odst. 2, článek 32 odst. 4, článek 36 Listiny základních práv a svobod, článek 6 a 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, článek 2, článek 3 odst. 1, článek 5, článek 7, článek 8, článek 9 Úmluvy o právech dítěte.

8. K požadavku na náhradu nemajetkové újmy vedené původně pod sp.zn. 15 C 270/2012 má soud za prokázaný průběh řízení vedený u OS pro Prahu 9 ze spisu [REDACTED] tak, bylo vydáno usnesení OS Praha 9 ze dne 29.4.2009, kterým nezletilá K [REDACTED] nar. [REDACTED] byla odevzdána do dětského centra [REDACTED] toto bylo vykonatelné 29.4.2009 v 17.00 hod, následovalo vydání usnesení OS Praha 9, kterým předběžné opatření na čl. 1-2 bylo prodlouženo do 29. 8. 2009, následně bylo zahájeno řízení ve věci nařízení ústavní výchovy dne 4.8.2009. Dne 4. 8. 2009 bylo podáno odvolání proti usnesení ze strany žalobkyně. V mezidobí informuje [REDACTED] dne 25. 9. 2009 s tím, že uvádí, že u nezletilé nedošlo k žádné podstatné změně, matka dceru navštěvuje, prarodiče se nezajímají, matka není přístupna k jakýmkoli radám... U Obvodního soudu pro Prahu 9 proběhlo jednání ze dne 11. 11. 2009 s tím, že žalobkyně nebyla přítomna, byť byla řádně obeslána, po tomto jednání byl vyhlášen rozsudek s tím, že náhradní výchovou A [REDACTED] K [REDACTED] se nařizuje ústavní výchova. ÚMČ Praha 12 se ve věci vyjadřuje dne 6. 12. 2009. Spis byl předložen k rozhodnutí o odvolání dne 16. 10. 2009. Odvolací soud - Městský soudu v Praze usnesení soudu I. stupně potvrdil. Následovalo usnesení OS Praha 9, kterým bylo prodlouženo předběžné opatření do 29. 12. 2009 a ve věci byl vyhlášen rozsudek, následovalo odvolání proti usnesení o prodloužení předběžného opatření a rozsudku. Spis byl předložen odvolacímu soudu dne 7. 1. 2010. Následovalo jednání před odvolacím soudem s tím, že rozsudek I. stupně byl zrušen a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení. Ze strany MČ Praha 9 byl soudu doručen podnět k vydání předběžného opatření dle § 102 o.s.ř. bylo vydáno usnesení OS Praha 9 ze dne 9.3.2010, kterým bylo vydáno předběžné opatření dle § 102 odst. 1 o.s.ř., kterým byla matce uložena povinnost nezletilou A [REDACTED] v péči Dětského centra [REDACTED]. Následovalo další rozhodnutí ve věci samé, proti kterému bylo podáno odvolání. Usnesením MS v Praze bylo shora uvedené usnesení OS Praha 9 změněno tak, že až do pravomocného rozhodnutí ve věci samé se nezletilá A [REDACTED] umístí uje do péče Dětského centra [REDACTED] ze dne 10.5.2010. Následovalo vydání usnesení OS Praha 10 ze dne 22.12.2010, kterým bylo zahájeno řízení ve věci nařízení soudního dohledu dle § 81 odst. 1 o.s.ř. Ze strany a [REDACTED] byly podány zprávy, co se týká návštěv od 1.7.2010 s tím, že tedy 7.7., 8.7., 13.7, 14.7, 15.7., 21.7., 27.-28.-29.7., 4.a.5.8, 10.-11.-12.8, 17.8., 18.8., 19.8., 1.9., 2.9., 8.9., 9.9., 15.9., 16.9., 22.9., 6.7., 13.,14., 20.,22.,26.,27.10.10., 3., 4., 9., 10., 11.11., 18.11., 24.11., 25.11, 8.12, 9.12, 15., 22.,29.12. a 4.a 5.1 chodila na návštěvy zejména matka, v některých případech také babička, kdy pouze babička potom docházela v říjnu a v listopadu, dále uvádí, že holčička prospívá, prodělala opakovaně respirační infekty, matka s personálem komunikuje minimálně, se sociální pracovníci nekomunikuje vůbec, s mladším dítětem dosud na návštěvě nebyla,

dceři nikdy nepřinesla žádný dárek a to dokonce ani o vánocích, chování matky – babičky velmi neobvyklé až podivínské, matka se nikdy nevyjádřila ve smyslu, že by měla ráda dceru ve své péči, občas se dotazuje lékařky na zdravotní stav či očkování dítěte, dědeček nezletilou nenavštěvuje vůbec, matka velmi úzkostlivě dbá na to, aby se vždy zapsala do návštěvní knihy, přestože je nezpochybnitelné, že ji navštěvuje velmi často. Následuje přípis úřadu práce hl. m. Prahy na čl. 102 ze dne 11. 1. 2011 s tím, že V [redacted] K [redacted] je v databázi sociální podpory, od ledna 2010 do prosince 2010 nepobírala dávky, dávky byly vyplaceny zpětně od data podání žádosti, tedy od 27. 9. 2010 a to k 10. 1. 2011, jednalo se o rodičovský příspěvek ve výši 7.600,- Kč, sociální příspěvek 1.072,- Kč, příspěvek na dítě 500,- Kč, celkem byla vyplacena dávka 36.688,- Kč. Žalobkyně a) podala odvolání proti usnesení ze dne 22. 12. 2010, kterým bylo zahájeno řízení ve věci soudního dohledu. Dne 31. 1. 2011 proběhlo jednání s tím, že matka nebyla přítomna, čte se žádost o odročení, která byla zaslána ze strany matky, nicméně jednání proběhlo. Následují další zprávy úřadů včetně úřadu MČ [redacted] týkající se šetření ohledně žalobkyně a jejích rodičů ze dne 7.1.2011 a to v tom směru, že zde byl učiněn pokus dne 22.11.2010, na zvonění u bytu nikdo nereagoval, bylo slyšet televizor, tlumené zvuky, další pokus dne 5.1.2011 v dopoledních hodinách za účasti dvou sociálních pracovníků, nejprve bylo zvoněno u manželů M [redacted] nikdo neotevřel, v bytě bylo ticho. Zvoněno na sousedy, otevřela starší paní, posléze z dalšího bytu pán bydlící přímo pod bytem M [redacted] Starší paní uvedla, že pí K [redacted] V [redacted] už dlouho neviděla, manžele M [redacted] občas vidí, přichází k nim biologický otec paní K [redacted] V [redacted] s taškami. Pán z bytu pod manželi na dotaz ohledně přítomnosti miminka v bytě uvedl, že toto naprosto vylučuje, že by z bytu byl slyšet dětský pláč apod., uvedl že pí K [redacted] V [redacted] delší dobu neviděl. Ze zprávy o pověsti Městské části [redacted] vyplývá, že bylo vedeno společné řízení, které bylo zastaveno dne 17.8.2006 o přestupku proti občanskému soužití a to v tom směru, že [redacted] L [redacted] M [redacted], J [redacted] M [redacted] měli hrubě napadat zaměstnance firmy, kteří pracovali na rekonstrukci domu v [redacted] Soudu byl doručen přípis MČ [redacted] týkající se ústavní výchovy a soudního dohledu ze dne 27.1.2011 s tím, že osobní kontakt V [redacted] K [redacted] s oddělením MČ [redacted] neprobíhá, matka se na oddělení dostavila jen jednou a to bez předchozího pozvání v polovině května 2010, kdy nahlížela do spisu a dále opět shrnutí toho, co již bylo řečeno. Následuje žádost o odročení jednání ze dne 28.1.2011 ze strany žalobkyně a). Usnesením OS Praha 9, kterým byl stanoven MUDr. Jiří Švarc jako znalec dne 1.3.2011. Usnesením OS Praha 9 ze dne 14.3.2011, byl nově ustanoven PhDr. Petr Goldman jako znalec. Soudu byla doručena i zpráva o nezl. L [redacted] K [redacted] ze strany MČ [redacted] s tím, že tento prospívá a je plně kojen, očkování probíhá v čase, psychomotorický vývoj lze hodnotit v mezích normy, matka dochází na středisko dle objednání, pokud není možno dodržet plánovaný termín, vždy se písemně omluví, péče o dítě se jeví až úzkostlivě pečlivá, tj. zřejmě z celkového stavu dítěte, jehož stav ani vzdáleně nenaznačuje jakékoli známky negativního vývoje velmi často je na středisko doprovázena svojí matkou, nebo sestrou, pouze 1x lékař zaznamenal přítomnost mužského doprovodu v podobě jakéhosi inženýra, jehož jsem zapomněl K [redacted] nebo M [redacted] Přípis [redacted] na čl. 259 ze dne 28.3.2011 – návštěvy v letošním roce: 4.,5.,13.1. – matka, 3. a 10.2. – babička, 15.2. – matka, 16.2. – babička, 17.2. – matka, 23.2. – babička, 24.2., 3.3.,9.3.,10.3. – matka, chování matky beze změny, komunikuje minimálně. Přípis MČ [redacted] ze dne 5.4.2011: Dne 21.2.2011 jsme provedli sociální šetření na adrese faktického pobytu bydliště matky u manželů M [redacted] to proběhlo ještě 7.3.2011, na zvonek nikdo nereagoval, po zazvonění na zvonek u bytu pustil někdo velmi hlasitě hudbu, slyšeli kroky u dveří, po několikátém zvonění byl vypnut zvonek, zvoněno na sousední byt, soused sdělil, že rodina je uzavřená, občas jsou hluční, pouští nahlas rádio, matku viděl s kočárkem jen párkrát o víkendech Při odchodu pootevřel [redacted] M [redacted] dveře, zařval: „vy kurvy jedny“,

poté jsme se vrátili a klepali na dveře bytu. Poté, co jsme se rozhodli odejít, tentokrát nakřičel: „vy kravský vemena“, na další zaklepaní jsme uslyšeli zvuk, jako když se připravuje plivnout a natáčení vody, poté již nikdo neotvíral. V okně vedle balkonu jsme viděli ženu, která se dívala z okna, p. M. vyšel na balkon a hlasitě zakřičel: „dobrý den soudružky“, dotázali jsme se, zda budeme moci provést sociální šetření. Sdělil: „tady mám konečník“, poté jsme se ještě jednou dotázali, křičel, ať raději vypadneme. V tom pokračoval i při našem odjezdu. Dne 7.3.2011 provedli ohlášení sociálního šetření, dveře balkonu byly otevřeny, pak na ně zvonili, nikdo neotevřel... Dne 11.4.2011 proběhlo jednání soudu s tím, že matka není přítomna u tohoto jednání, zde jsou zachyceny zejména další postupy nebo návody na další postup ze strany pí B. s tím, že se pokusí kontaktovat s matkou a budou ve věci provedeny další řízení. Usnesením OS Praha 9 ze dne 26.4.2011, usnesení OS Praha 9 bylo změněno, takže řízení o nařízení soudního dohledu se nezahajuje a opatrovník pro nezletilou se neustanovuje a to s odůvodněním, že tomuto bylo vyhověno k odvolání žalobkyně a), neboť již probíhá řízení o nařízení ústavní výchovy, kde obsažena možnost jednat a rozhodnout i uložit bez soudního dohledu. Jednání dne 26.4.2011 neproběhlo pro nemoc žalobkyně a/. Mimo jednání došlo k výslechu svědka I. M. dne 26.4.2011. Přípis K. s tím, že A. přichází na vyšetření v dopoledních hodinách, zpočátku je velmi zaražená, příliš nekomunikuje, po chvíli přichází matka, A. náhle ožívá, velmi pěkně reaguje na matku, dochází k postupnému uvolnění a následně velmi dobře spolupracuje. Z jejího chování je patrné, že chce matce ukázat, co všechno umí. Matka na to reaguje přiměřeně, chválí, povzbuzuje, pozornost je přiměřená, odpovídá věku dítěte. Na oddělení popisována jako milá, šikovná holčička, aktuálně nejsou pozorovány žádné nápadnosti v chování dítěte. Celkově prospívá velmi dobře. Aktuální psychomotorický vývoj je rovnoměrný ve všech sledovaných oblastech, kromě řeči odpovídá pásmu normy, řečové schopnosti se aktuálně pohybují v pásmu širší normy až normy receptivní složka. A. je velmi šikovná holčička, které preferuje sociální kontakt, temperamentově se jedná o klidné a milé dítě. V kontaktu s matkou se projevuje velmi uvolněn, dobře reaguje na její přítomnost, chování ze strany matky vůči dítěti je přiměřené, je patrný zájem. Doporučení: pokračovat v dosavadní stimulaci vývoje dítěte s přihlédnutím individuálním potřebám. Zpráva o nezletilém L. K. nar. od poslední zprávy z března tohoto roku se moc nezměnilo, z chování dvou dospělých, je možno usuzovat na vytváření až hyperprotektivního prostředí pro dítě a to pravděpodobně v domácím prostředí. Naskytá se otázka, zda právě tato úzkostná péče nepřispívá k opoždění přirozeného vývoje dítěte, jinak po stránce vzhledu týkající se čistoty, hygieny, účesu, doplňku nelze dítěti ani pečující matce vytknout ani ň. Přípis ze dne 6.6.2011 ze strany Ministerstva práce a sociálních věcí s tím, že proběhlo dne 24.4.2011 případové setkání, kterého se účastnila matka a p. M. Výsledkem bylo, že matka vyjádřila jednoznačný zájem o nezletilou A. snahu se o ní starat, vyjádřila, že o další dítě se stará řádně. Matka uvedla, že si nepodává návrh na svěřením dítěte do své péče, neboť v tom případě by se důkazní břemeno přeneslo na ni. Ona je přesvědčena, že v tomto případě pochybil stát, což potvrdil Ústavní soud, kde stát by měl přijmout taková opatření, aby se dítě co nejdříve vrátilo zpět k ní. Matka uvedla, že přístup a komunikace s orgány sociálněprávní ochrany dětí je pro ní nepřijatelná, vzhledem k neodčinitelnému zásahu do jejího života. Matka uvedla, že dočasně má zajištěné bydlení za podpory prarodičů. Rozhodnuto komunikace bude probíhat písemnou formou na adresu trvalého pobytu matky. Záznam z jednání Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14.6.2011 s tím, že bylo pí K. nabídnuto řešení bytové situace formou uzavření nájemní smlouvy 2+kk ve ulici, tj. k sociální situaci pí K. uvedené, po přechodnou dobu hrazeno z prostředků soukromé nadace. Pí K. s tímto řešením souhlasí. Dále zpráva MČ ze dne

17. 6. 2011, ve které jsou shrnuty zjištění, která byla už čtena v rámci jiných sdělení s tím, že co se týká kontaktů 20.,21.4.2011 navštívila nezletilou matka, 7.4.2011 – babička, 12.,19.5.2011 – matka, 11.5.2011 – babička, 9.6.2011 – matka, 2.6.2011 – babička. Matka dochází sporadicky, nezl. A [redacted] nenavštěvuje s jejím bratrem I [redacted] během návštěvy se matka dceři plně věnuje. Dceru oslovuje A [redacted] nezl. dcera matku oslovuje: mami. Následovalo jednání soudu dne 17. 6. 2011 s tím, že bude jednáno v nepřítomnosti matky, neboť její omluva není řádná a včasná, byl vyslechnut MUDr. Jaromír Vomáčka s tím, že se to týká zejména nezl. L [redacted] matce ani dítěti nelze vytknout, co se týká čistoty oblečení, péče o dítě, nic. Dále se potom vyjadřuje k vývoji nezletilého L [redacted] Následovalo zaslání přípisu opatrovnickému řízení ze strany M [redacted] H [redacted] která je zaměstnankyní zařízení, kam byla A [redacted] umístěna a byla propuštěna dne 27. 9. 2011 na základě Ústavního soudu II. ÚS 2546/2009 s tím, že nebylo předem oznámeno, že dítě bude propuštěno, matka odmítla sdělit, kde bude s dítětem bydlet, ke kterému dětskému lékaři budou docházet. Vzhledem k tomu, že mi osud holčičky není lhostejný, vzhledem k tomu, že zkušenosti s matkou dítěte nebyly vždy pozitivní, rozhodla jsem se po čase dotázat, jak se A [redacted] daří. Z přípisu MPSV ospod [redacted] bylo zjištěno, že matka se do nového bytu, který jí zajistilo MPSV nenastěhovala. Dle výpovědi nájemníků se tam ani nepohybuje. Pí ředitelka S [redacted] z nadace [redacted] sdělila, že A [redacted] se má dobře, v rodině proběhlo šetření, vše v pořádku s tím, že vznáší otázku, zda je dostatečně zajištěn dozor nad dítětem. Přípis Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 12. 2011 s tím, že probíhá komunikace s matkou, pí K [redacted] se zdržuje také u prarodičů a bylo provedeno společné setkání v bytě pí K [redacted] v ulici [redacted] Byla navázána spolupráce s psychologkou I [redacted] Š [redacted] matka s dcerou se zúčastnila intenzivní konzultace, která byla zaměřena na posouzení stavu nezletilé, společnost Home House Start pomáhá s dovybavením bytu, dne 7. 12. 2011 proběhlo jednání, při tomto tříhodinovém setkání bylo možné pozorovat situaci rodiny, A [redacted] byla veselá, komunikativní, velmi si hlídá maminku, vazba k ní nezpochybnitelná, velmi dobře navázán sourozenecký vztah mezi dětmi, kde A [redacted] s bratrem komunikuje, směje se na něj, hraje si s ním. [redacted] domluvila s matkou návštěvu na leden 2012. Přípis MČ [redacted] ze dne 6. 1. 2012 – dne 5.1.2012 bylo provedeno ohlášené šetření, byla přítomna matka, nezletilé děti, babička a otčím. Nezletilí si hrály pod dozorem babičky na koberci s hračkami, byt standardně zařízen, je zde však potřebné pro děti daného věku, bylo zřejmé, že se matka s dětmi v bytě zdržuje, v době návštěvy byl byt v naprosté čistotě, v pořádku. Matka s oddělením spolupracuje, dostavuje se na domluvená setkání. Dále zpráva ze strany společnosti House Home Start ze dne 6. 9. 2012 – matka 1x až 2x navštěvuje nařízení, je v telefonickém kontaktu. V době kdy jsem mohla pozorovat pí K [redacted] s dětmi, mohu konstatovat, že se chová velice pozorně, citlivě k potřebám dětí, vždy reaguje okamžitě, děti vypadají zdravě, pí K [redacted] má pro děti vždy připravené jídlo a pití, oblečení na převlečení, s dětmi komunikuje velmi laskavě, trpělivě, obě děti se k ní vztahují. V její přítomnosti se cítí bezpečně, hodně si povídají, cvičí říkánky, zpívají, hrají si. Pí K [redacted] je o děti až velmi úzkostná, což dle mého názoru vzhledem k předchozí zkušenosti, pochopitelné. Návštěvy s dětmi probíhají většinou venku na hřišti v parku. Měl jsem možnost navštívit domácnost, působila příjemně, prostor byl zařízen tak, aby vyhovoval dětem. Matka sama má zájem o hlubší vzhled řešení psychomotorického vývoje dětí včetně logopedie, sourozeneckých vztahů, posílení a zlepšení psychologického stavu dítěte po traumatickém zážitku z dlouhodobého odloučení od matky. Taková spolupráce s matkou a širší rodinou probíhá vždy bez problémů. Matka působí vyrovnaně bez výkyvů. Přípis MČ [redacted] ze dne 6. 9. 2012 – bylo provedeno šetření dne 3. 9. 2012, byt byl shledán v pořádku, nic se nezměnilo, byla přítomna matka, nezletilé děti, p. M [redacted] možnost pozorovat interakci dětí, taktéž sourozenců navzájem, vztahy v rodině

se jeví jako vřelé. Obě děti se sociální pracovníci komunikovaly, byly usměvavé, vypadaly spokojeně. Paní K. má velmi dobrý přehled o potřebách svých dětí, matka sdělila, že stále řeší psychický stav dcery, uvažuje o návštěvě pedopsychologa, u A. stále přetrvávají noční můry, občasné noční pomočování, které je však možné stále přikládat k věku. Matka shání dostupnou literaturu, je zřejmé, že matka se v problémech o zdravotním stavu dětí velmi dobře orientuje, dochází k Č. proběhlo další jednání na půdě OSPOD, dále 14. 9. 2012 bylo navrženo přenesení působnosti OS pro Obvodním soudem byl vyhlášen rozsudek dne 21. 9. 2012 – řízení ve věci nařízení ústavní výchovy na nezletilou A. K. se zastavuje, navržená změna opatrovníka se zamítá, návrh matky na přenesení působnosti se zamítá. Následně bylo odmítnuto odvolání dne 9. 5. 2013.

9. Soud má dále za prokázanou hladinu intenzity shora uvedených zásahů do rodinného, osobního a psychického vývoje žalobkyně a) i b) jednak z výpovědi a svědka L. M. dále z účastnické výpovědi žalobkyně a).
10. Soud následně dospěl k závěru, že je nutné vyslechnout opakovaně svědka L. M. s tím, že na účastnické výpovědi žalobkyně A), tj. V. K. následně i právní zástupce netrval, co se týká svědka L. M. S tím, že soud zohlednil i další vývoj života žalobkyně v době po rozhodnutí soudu prvního stupně, vycházel zejména z výpovědi svědka L. M. a to tedy tak, že žalobkyně A) V. K. se pokusila spáchat sebevraždu, nějaký čas potom také strávila na psychiatrické léčebně, žalobkyně B) potom nedochází do klasické školy, nepodléhá klasické školní docházce, ale má samostatné domácí vyučování, kdy právě i tuto výuku zajišťuje žalobkyně A) a patronem je potom svědek L. M.
11. Dle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moc.
12. Dle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
13. Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
14. Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
15. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinností učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
16. Co se týká vznesené námitky promlčení dle ustanovení § 32 odst. 3 zákona 82/98 Sbírky nárok na náhradu nemajetkové újmy se podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode

dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě. Jak vyplývá z ust. § 32 odst. 3 z. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Dle ust. § 35 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců. V dané věci se žalobkyně principiálně domáhaly dvou samostatných nároků na náhradu nemajetkové újmy, která jim měla vzniknout jednak nezákonnými rozhodnutími, jež byla zrušena nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 20. července 2010, sp. zn. IV. ÚS 2244/09 (řízení bylo vedeno původně samostatně pod sp. zn. [REDAKCE], jednak nezákonnými rozhodnutími, jež byla zrušena nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 6. září 2011, sp. zn. II. ÚS 2546/2010 (řízení od počátku vedeno pod sp. zn. 15 C 270/2012). Objektivní desetiletá lhůta přitom byla zcela jednoznačně ohledně obou nároků zachována. Pokud se pak jedná o subjektivní šestiměsíční lhůtu, odvolací soud má především ve shodě se žalobkyněmi za to, že se žalobkyně o vzniku nemajetkové újmy dověděly dnem, kdy předmětné nálezy nabyly právní moci. Tomuto závěru koresponduje též judikatura Nejvyššího soudu ČR, z níž je dle odvolacího soudu možno vyjít i v dané věci, byť byla přijata ohledně počátku běhu promlčecí doby k uplatnění nároku na nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným trestním stíháním (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. srpna 2013, sp. zn. 30 Cdo 1316/2013, či rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. prosince 2012, sp. zn. 30 Cdo 962/2012). Podmínkou, aby k tomu došlo, je přitom ve smyslu ust. § 60 ve spojení s ust. § 63 z. č. 182/1993 Sb. a ust. § 159 o. s. ř. doručení nálezu Ústavního soudu ČR do vlastních rukou účastníka resp. Jeho právního zástupce. V řízení nebylo sporu o tom, že náleze Ústavního soudu ČR ze dne 20. července 2010, sp. zn. I. ÚS 2244/2009, byl právnímu zástupci žalobkyň doručen dne 23. července 2010 a náleze Ústavního soudu ČR ze dne 6. září 2011, sp. zn. II. ÚS 2546/2010, pak dne 23. září 2011. Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy vzniklé nezákonnými rozhodnutími zrušenými nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 20. července 2010, sp. zn. I. ÚS 2244/2009, tak počala promlčecí lhůta plynout ode dne 24. července 2010 a ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy vzniklé nezákonnými rozhodnutími zrušenými nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 6. září 2011, sp. zn. II. ÚS 2546/2010, tak počala promlčecí lhůta plynout ode dne 24. září 2011. Žalobkyně uplatnily u žalované prvně uvedený nárok na náhradu nemajetkové újmy dne 20. ledna 2011 a od tohoto dne až do 26. května 2011, kdy bylo předběžné projednání nároku skončeno vydání stanoviska žalované a toto stanovisko doručeno právnímu zástupci žalobkyň, promlčecí doba neběžela. Její běh tedy trval od 24. července 2010 do 19. ledna 2011 tj. celkem 5 měsíců a 19 dnů, následně v období od 20. ledna 2011 do 26. května 2011 promlčecí doba ve smyslu ust. § 35 z. č. 82/1998 Sb. neběžela a zbývající část promlčecí doby v trvání celkem 11 dnů pokračovala od 27. května 2011. Protože žalobkyně uplatnily svůj nárok žalobním návrhem již dne 26. května 2011, byl tento nárok uplatněn v době, kdy šestiměsíční promlčecí doba ještě neuběhla. Druhý uvedený nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnily žalobkyně u žalované dne 6. března 2012. Z šestiměsíční promlčecí doby tak uplynulo celkem 5 měsíců a 9 dnů. Následně promlčecí doba od 6. března 2012 do 30. července 2012, kdy žalovaná vydala své stanovisko ohledně uplatněného nároku a kdy bylo toto stanovisko doručeno právnímu zástupci žalobkyň, ve smyslu ust. § 35 z. č. 82/1998 Sb. neběžela, a pokračovala v trvání zbývajících 21 dnů až dnem 31. července 2012. Jestliže žalobkyně uplatnily nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé nezákonnými rozhodnutími zrušenými nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 6. září 2011, sp. zn. II. ÚS 2546/2010, žalobou u soudu dne 16. srpna 2012, byla i v tomto případě promlčecí lhůta zachována.

17. Dále se soud zabýval skutečností, v jakém rozsahu žalobkyním ve smyslu ust. § 7 a násl. a § 13 ve spojení s ust. § 31a odst. 1 a 2 z. č. 82/1998 Sb. náleží nemajetková újma způsobená vydáním nezákonných rozhodnutí a nesprávným úředním postupem, tak jsou tyto shora definovány.
18. Vydáním nezákonných rozhodnutí, která byla následně zrušena výše citovanými nálezy Ústavního soudu ČR, bylo porušeno ústavně zaručené právo žalobkyň na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 6 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života dle čl. 10 odst. 2 Listiny, ve spojení s čl. 32 odst. 4 Listiny a zejména též dle čl. 2, 3 odst. 1, čl. 5, 8, 9 a čl. 18 Úmluvy o právech dítěte. K nezákonnému odloučení žalobkyň přitom došlo v době ihned po narození žalobkyně ad b), tedy v období, které je pro vztah mezi matkou a dítětem a pro vývoj dítěte naprosto zásadní. Došlo tak k porušení té nejpřirozenější lidské vazby. Nelze přitom pominout ani to, že žalobkyně ad b) byla prvním dítětem žalobkyně ad a). Žalobkyně ad a) neměla možnost žalobkyni ad b) kojit, kdykoliv to bylo potřebné, být s ní v trvalém kontaktu a učit jí první návyky, poskytovat jí emoční podporu a pocit bezpečí spočívající v kontaktu s matkou, rozvíjet u ní veškeré dovednosti a schopnosti, smysly a vnímání světa, utvářet důvěru sama v sebe. Zhoršeno a omezeno bylo též utváření sociálních a komunikačních postavení a dovedností v rámci standardního modelu rodiny a společnosti, žalobkyni ad b) pak bylo též znemožněno přijímat změny v individuálním životním rytmu. Odloučení žalobkyň nepochybně přinášelo duševní utrpení plynoucí z tohoto nuceného odloučení, v důsledku čehož i nadále přetrvává výrazná fixace žalobkyně ad b) na žalobkyni ad a). Žalobkyně ad a) přitom zcela jednoznačně projevovala o žalobkyni ad b) od počátku intenzivní zájem a snažila se všemi prostředky získat jí zpět do své péče. Podstatou nemajetkové újmy je skutečnost, že byl po dobu téměř 2 a půl roku intenzivně narušován vztah mezi matkou a dítětem v jeho útlém věku, přičemž újma, kterou matka vnímala aktivně, zasahovala její nezletilou dceru pasivně a naopak. Soud vycházel myšlenky, že základní újmu, která je požadována z titulu nezákonného rozhodnutí vzniklého odloučením nezletilé od matky a pobytem v dětském centru, je možné vysledovat právě zásah do základních lidských práv garantovaných Listinou základních práv a svobod v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v úmluvě, tím tedy, že došlo do zasazení základních lidských práv, a to tedy do práva na rodinný život, soukromí, nedotknutelnost, svobodu pohybu a zachování cti a důstojnosti. Soud vycházel ze situace, že nezletilá byla odebrána matce tři dny po narození, byla umístěna do dětského centra, kde zůstala zhruba dva a půl roku, veškerý kontakt mezi nimi potom podléhal kontrole ze strany dětského centra. Došlo tak k závažnému a dlouhotrvajícímu narušování vzájemného vztahu nezletilé a matky, které působilo oběma újmu stejnou. Shora uvedeným postupem byl tedy narušován vztah mezi nezletilou a matkou nezletilé a byla stejným způsobem odloučena i od dalších příbuzných, byla vytržena z rodinného prostředí, v němž by jinak vyrůstala, v tomto směru pak došlo k narušení rodinných vazeb a k intenzivnějšímu zásahu do rodinného života nezletilé. Život nezletilé se po dobu dvou a půl let odehrával v dětském centru kontrolovaném státem, musela se tomuto režimu podrobit, byla jí tak odepřena individualizovaná péče a výchova v rodině. Z provedeného dokazování má potom soud za prokázané, že nezletilá je fixována na svoji matku, musí být přesvědčována, že jí neopustí. Je psychomotoricky opožděná. Nebyla schopná normálně jíst, trpěla pomočováním. Právě na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že odebrání nezletilé matce a jejího umístění do státní instituce potom brání vytvoření přirozené vazby mezi matkou a dítětem nebo toto vytváření značně ztěžuje. Instutualizovaná péče nemůže nahradit právě rodinné vztahy vznikající mezi matkou a dítětem po narození. Tato absence základních vazeb potom

může mít dopad na další celý vývoj na vytváření vazeb mezi rodiči a dětmi. Tato vazba je jedním z prvořadých předpokladů lidského vývoje. Soud zohledňuje právě skutečnost, že se jednalo o narušení této vazby po dobu dvou a půl let. Narušením vztahu nezletilé a matky došlo tři dny po narození nezletilé s tím, že Obvodní soud pro Prahu 1 dne 29. 4. 2009 umístil nezletilou do kojeneckého ústavu, zde soud přihlédl k tomu, že tento postup nebyl protiústavní a měl alespoň částečně zákonný základ. Následně právě došlo k opakovanému prodlužování trvání předběžného opatření, kdy však shora uvedená předběžná opatření by však následně právě prodlužování těchto předběžných opatření bylo shledáno nezákonnými, neboť předběžné opatření podle zákona mělo trvat po dobu jednoho měsíce, tedy do 29. 5. 2009, a zákon neumožňoval jeho další prodlužování ve věci samé. Navzdory tomu Obvodní soud pro Prahu 1 trvání předběžného opatření prodlužoval a nezletilou stěžovatelku ponechal v kojeneckém ústavu až do 8. března 2010. Od 29. 5. 2009 do 8. 3. 2010 tak neměl zásah do práv stěžovatelek zákonný podklad, a šlo o projev svévole ze strany Obvodního soudu pro Prahu 1. Absence zákonného základu pro zásah do práv stěžovatelek zvyšuje intenzitu újmy způsobené v této době. Vědomí, že se orgán veřejné moci ba dokonce soud zcela vzepřel zákonu, a toť již bez pochyby zesiluje pocit příkoří a bezpráví a zvyšuje utrpěnou nemajetkovou újmu. Městský soud v Praze již v této době konstatoval nezákonnost shora uvedeného rozhodování o prodloužení předběžného opatření, a že již 29. 5. 2009 předběžné opatření zaniklo, přesto Městský soud v Praze opakovaně odvolání matky proti rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 odmítal pro bezpředmětnost. Nacházel tak porušení práva na přístup k soudu, jakož i práva na meritorní rozhodnutí věci. Újma způsobená porušením práva na přístup k soudu, jako jednoho ze základních aspektů práva na spravedlivý proces je odlišitelná od újmy způsobené pokračujícím držením nezletilé v dětském centru a vyžaduje tedy zvláštní náhradu. Tato újma vzniká obdobným způsobem, jako v případě nepřiměřené délky, a to nemajetkovou újmou způsobeným porušením práva na přístup k soudu a je tak možné analogicky vycházet z principu a pravidel, které jsou uplatňovány v případě nepřiměřené délky. Na základě původního předběžného opatření z 29. 4. 2009 byla nezletilá v dětském centru ponechána až do 8. 3. 2010, dne 9. 3. 2010 bylo vydáno další předběžné opatření, na jehož základě zůstala nezletilá v dětském centru až do 27. 9. 2011, toto předběžné opatření se opíralo o stejné důvody jako původní předběžné opatření. Ústavní soud nálezem sp. zn. IV. ÚS 2249/09, který byl vyhlášen 21. 7. 2010 původní předběžné opatření zrušil, uvedl, že žádný z důvodů v něm uvedených neobstojí, že nezletilá nemohla být na jejich základě umístěna do dětského centra, obecné soudy na tento nález nijak nereagovaly a druhé předběžné opatření ponechaly v platnosti, takže je zrušil až Ústavní soud nálezem sp. zn. II ÚS 2546/10 ze dne 6. 9. 2011. Podle článku 89 odst. 2 Ústavy jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny orgány i osoby, kasační závaznost znamená, že nález Ústavního soudu představuje definitivní řešení ústavněprávních otázek v konkrétní věci a musí být soudem věrně proveden a musí být respektován. Nerespektování kasační závaznosti nálezu představuje porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, rovněž čl. 6 odst. 1 Úmluvy vyplývá právo na výkon pravomocného rozhodnutí, neboť jinak by veškeré záruky práva na spravedlivý proces byly zbaveny smyslu. Obecné soudy tak byly povinny respektovat nález sp. zn. IV ÚS 2244/09 od jeho vyhlášení, tedy 21. 7. 2010, a že nálezem bylo zrušeno původní předběžné opatření z 29. 4. 2010. Kasační závaznost nálezu se uplatnila i ve vztahu k druhému předběžnému opatření z 9. 3. 2010. Tedy v období od 21. 7. 2010 do 27. 9. 2011 soudy nerespektovaly kasačně závazný nález Ústavního soudu, jednalo se o další újmu, která tedy žalobkyni vznikla a tato újma vyvolaná tímto zásahem do práva na spravedlivý proces stěžovatelek je odlišitelná od újmy vzniklé pokračujícím odloučením nezletilé od matky. Pokud tedy obecné soudy nerespektují kasační závaznost nálezu Ústavního soudu podle článku 89 odst. 2 Ústavy a

pokračují v porušování základních lidských práv v rozporu se závazným právním názorem obsaženým v nálezu, vždy tím působí dotčeným jednotlivcům i nemajetkovou újmu, za kterou těmto jednotlivcům přísluší náhrada dle článku 36 odst. 3 Listiny. Při rozhodování o náhradě za nemajetkovou újmu způsobenou nerespektováním kasačně závazného nálezu je tak možné analogicky vycházet z principů a pravidel, které jsou uplatňovány v případě nepřiměřené délky řízení.

19. Žalobkyně tvrdily a soud dospěl k závěru, že žalobkyním byla způsobena výše uvedenými rozhodnutími Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 9, která uvedena výše v bodu II/1 a II/2, újma na ústavně garantovaných základních právech vyjádřených v mj. v čl. 36 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo k zásahu do - práva na soudní ochranu, na přístup k spravedlnosti a k odepření spravedlnosti. Soud dospěl k závěru, že má za prokázané a nebo je všeobecně známé a soud se tvrzením žalobkyň může ztotožnit v tom směru, že žalobkyně a/se cítila z důvodu postupů soudu při vyvolávání nemajetkové újmy, jak z titulu nezákonných rozhodnutí tak nesprávného úředního postupu občansky bezcenně jako oběť nahodilé a nekorigovatelné libovůle orgánů státu, prožívala deziluzi a hrůzu vyvolané vědomím, že orgán povoláný naplňovat právo a postupovat podle zákona sám jedná zcela mimo rámec zákona, a to k hrubé újmě, žalobkyň a že se to může stávat opakovaně, prožívala utrpení a bolest, neboť tato obava (viz předchozí bod) se také opravdu, opakovaně, mnohonásobně potvrzovala, prožívala pocit neodvratitelné vydanosti a bezvýznamnosti svého postavení jako občana, člověka, když i odvolací soud, jako orgán povoláný napravovat chyby prvostupňového soudu a chránit tak právní postavení všech zcela v rozporu se zákonem a v rozporu s platným procesním právem neprojednával její případ prožívala stres, když každé další rozhodnutí musela zkoušet vyvrátit, resp. proti němu sepisovat opravné prostředky, ale s vědomím, že soudy je naprosto a opakovaně budou asi ignorovat, prožívala další rovinu ztráty sebeúcty, když musela vyhledávat právní a další pomoc, kterou si finančně nemohla dovolit, případně se jí doprošovat, prožívala strach, zda se jí dcera vrátí a zda protizákonný a v právním státě neočekávatelný útok na osobnost (matky i nezletilé dcery) pomine, zejména když selhával zákonný mechanismus nápravy a rozhodnutí byla okamžitě vykonávána silou (fyzicky odejmutí vykonal soudní vykonavatel - bylo zřejmé, že tak by to bylo i u všech prodlužovaných rozhodnutí), prožívala zoufalství, neboť situace byla bezvýhodná a čelila rozhodnutí, proti němuž žádná z zákonných cest nápravy vadného rozhodnutí se neukazovala jako funkční, ač podle práva fungovat měla, prožívala bezradnost a zoufalství, neboť vůbec nebyla schopna zjistit, jak ve své zoufalé situaci postupovat a z pasti se dostat, (10) prožívala a stále prožívá hlubokou přetrvávající ztrátu elementární důvěry ve společnost a stát, jako instituce dobré, podpory a respektu hodné, prožívala ztrátu sebeúcty a vlastního sebepojetí, jež by jinak naplňovala matku, když usínala, probouzela se, žila každý okamžik po desítky měsíců s vědomím, že to nejpodstatnější v jejím životě je jí odebráno v hrubém rozporu se spravedlností a právem a přes mnoho kroků a dnů se stále nejeví ani malá naděje, že by se vrátilo, prožívala intenzivní pocit společenské bezcennosti, když nemohla naplňovat roli, matky tak, jak ji společenské chápání ctí pocítovala intenzivní stud, neboť před svými rodiči či blízkými se jevila, jako by zcela selhala, byla nucena odpovídat na otázky svých blízkých, obhajovat se před nimi, vysvětlovat sotva vysvětlitelný fakt, že navzdory mnoha podáním a jednáním soudu není chyba na straně její ale státu, prožívala intenzivní emoci ztráty, plynoucí z trvalé touhy po blízkosti své dcery pocítovala hněv, frustraci a beznaděj, když při jednání soudu s ní bylo jednáno pohrdlivě, byla odsuzována, její argumenty byly ignorovány, byly proti ní použity lživé argumenty a soud se nezabýval její obranou, pocítovala implicitní pohrdání ze strany soudů a OSPOD (jemuž soud se nepostavil), pocítovala ústrky ze strany pracovníků ústavu, kde nezletilá byla držena a bylo s ní

jednáno jako s nebezpečnou a své dítě ohrožující osobou, byla nucena čelit velkému stresu a vyrovnávat se vnucenými špatnými rozhodnutími, když musela volit mezi tím, zda se bude pokoušet raději fyzicky navštěvovat dceru, či raději vynakládat čas a duševní úsilí na zorganizování a uplatnění obrany proti rozhodnutím, a obě tyto vnucené volby špatné, když jimi do určité míry musela obětovat druhý z těchto naléhavých cílů, musela obětovat vlastní poporodní a mateřské fyziologické, zdravotní a duševní potřeby, neboť potřebný čas a kapacitu plně pohltila potřeba bránit se proti rozhodnutím soudu, přemýšlet o nich, hledat další nejnemožnější naděje na obranu, ztratila veškeré štěstí v každém okamžiku a dni po dobu dvou a půl roků, neboť v každém okamžiku od odnětí dcery do jejího propuštění byla přítomna újma a utrpení z odloučení a vynakládání úsilí (v rovině faktické i v rovině vnitřního duševního života) na obranu proti rozhodnutím se bránit přirozeně přednější a více (resp. zcela) pozornost pohlcující, ztratila možnost si v životně významné době hledat zaměstnání (zejm. v poslední části odloučení) a činit k tomu potřebné kroky (získávání kontaktů, zlepšování v jazycích a dovednostech, zjišťování v rané dospělosti svých možností a schopností a preferencí), neboť byla v místě, čase i celkové kapacitě vázána k předmětnému konfliktu, ztratila možnost si v životně významné době hledat partnera, neboť celou kapacitu byla nucena věnovat obraně před nezákonnými rozhodnutími, ztratila možnost si v životně významné době hledat bydlení, neboť nemohla např. odjet na venkov a věnovat se získání rekonstrukci hospodářství, což byl povaze a dovednostem žalobkyně blízký způsob života, ani o to usilovat spolu s partnerem (viz výše), nemožnost odstěhovat se do jiného města, či na přechodnou dobu se zdržovat mimo město, kde je dcera držena v ústavu (odjet v létě na venkov ke známým, odjet na dovolenou ... aniž by to znamenalo vzdát se alespoň omezených návštěv dcery a zejména usilování o nápravu opakovaných rozhodnutí), nemožnost účastnit se vítání občánků. Shora uvedené má soud za prokázané jednak z původní výpovědi žalobkyně a dále z výpovědi svědka L. [REDAKCE] M. [REDAKCE] a dále potom z obecných znalostí mezilidského soužití a fungování rodinných vztahů, společenských vztahů a společnosti v České republice. Z výpovědi svědka M. [REDAKCE] a žalobkyně má potom soud za prokázané, že tato se cítila občansky bezcenná, jako oběť nahodilé nekorigované libovůle orgánů státu, že prožívala deziluzi a hrůzy vyvolané vědomím, že orgán povolený naplňovat právo a postupovat podle zákona, jednat tedy mimo rámec zákona, prožíval utrpení a bolest, neboť tato obava se opravdu mnohonásobně potvrzovala. Dále prožívala pocit neodvratné vydanosti, bezvýznamnosti svého postavení jako občana a člověka, prožívala stres, kdy každé další rozhodnutí musela zkoušet vyvrátit, sepisovat opravné prostředky, prožívala další rovinu ztráty sebeúcty, neboť musela vyhledávat právní a další pomoc, kterou si finančně nemohla dovolit, musela se jí dopracovat. Prožívala strach, zda se dcera vrátí, zda protizákonný útok na soudnost matky bude napraven, prožívala zoufalství, neboť situace byla bezvýchodná, čelila rozhodnutí, proti němuž se žádná ze zákonných cest nápravy neukazovala jako funkční, prožívala bezradnost a zoufalství, neboť nebyla schopná zajistit, jak ve své zoufalé situaci postupovat a z pasti se dostat, prožívala stále hlubokou, přetrvávající ztrátu elementární důvěry ve společnost a stát jako instituce dobré podpory, respektu hodné, prožívala ztrátu sebeúcty, vlastního sebepojetí, prožívala intenzivní pocit společenské bezcennosti, nemohla naplňovat roli matky, pocítila intenzivní stud před rodiči a blízkým se jevila, že zcela selhala, byla nucena odpovídat na otázky svých blízkých, obhajovat se před nimi, vysvětlovat sotva vysvětlitelný fakt, že navzdory mnoha podáním a jednáním soudu není chyba na její straně, prožívala intenzivní emoci ztráty, pocítovala hněv, frustraci, beznaděj, při jednání soudu s ní bylo jednáno pohrdlivě, byla odsuzována, její argumenty byly ignorovány, pocítovala implicitní pohrdání ze strany soudů, pocítovala ústrky ze strany pracovníků ústavu, čelila velkému stresu, vyrovnávala se s nucenými špatnými rozhodnutími. Musela obětovat vlastní poporodní a mateřské fyziologické zdravotní a

duševní potřeby, neboť čas a kapacitu plně pohltila potřebou bránit se proti rozhodnutím soudu. Ztratila veškeré štěstí v každém okamžiku a dni po dobu dvou a půl let, neboť v každém okamžiku odnětí dcery do jejího propuštění byla přítomna újma a utrpení. Dále ztratila možnost si v životě významné době hledat zaměstnání, ztratila možnost si v době významné hledat partnera, ztratila možnost ve významné době hledat si bydlení, nemohla se odstěhovat do jiného města, nemohla se účastnit vítání občánků.

20. Soud tak dospěl k závěru a promítl veškeré tyto konkrétní zásahy do odškodnění nemajetkové újmy s tím, že také zásadně rozlišoval, z jakých konkrétních důvodů a po jakou dobu potom tyto zásahy a projevy zásahů nezákonného rozhodnutí v osobnostní sféře zejména žalobkyně fakticky nastávaly, je nutné poukázat na skutečnost, že se právě jednalo o dvě různá období, a to od 29. 4. 2009 do 27. 9. 2011, celkem 29 měsíců. Za prvních deset a půl měsíce soud přiznal částku 23 000 Kč za jeden měsíc trvání nezákonného rozhodnutí s tím, že se jednalo o dobu intenzivnějšího zásahu vzniklého nezákonným rozhodnutím, neboť je nutné poukázat na skutečnost, že v této době nemělo umístění nezletilé žalobkyně b) do kojeneckého ústavu žádný zákonný proces, jednalo se také o prvních několik měsíců života nezletilé, která kdy právě v prvních měsících po porodu je nutnost společenských a rodinných vztahů zásadní, v této době právě dochází k nejintenzivnějšímu naplňování rodičovské úlohy a formování vztahů mezi matkou a dítětem. Dalších 18 a půl měsíce, tedy od vydání dalšího rozhodnutí předběžného opatření, potom soud odškodnil částkou 22 000 Kč, jednalo se tedy o období po zrušení předběžného opatření a rozhodnutí Ústavního soudu, v tomto období potom taktéž docházelo k zásadnímu zásahu do osobnostní sféry zejména žalobkyně a), kdy soud odkazuje na shora uvedené, i v této době to byla žalobkyně a), které vznikala nemajetková újma shora uvedenými zásahy a tato nemajetková újma se právě potom projevovala stresem, ztrátou sebeúcty, zoufalstvím, bezradností, intenzivním studem. Soud však má za to, že újma již nebyla natolik intenzivní, jako v době ihned po porodu, kdy právě se jedná o intenzivní formování vztahů mezi matkou a kojencem. Za toto období tedy soud přiznal částku 22 000 Kč za jeden měsíc trvání tohoto nezákonného stavu vzniklého vydání nezákonného rozhodnutí. Celkem tak pro žalobkyni a) soud vypočetl částku odškodnění 648 000 Kč s tím, že částka 610 000 Kč již ze strany soudu a státu jako náhrada nemajetkové újmy z tohoto titulu vyplacená byla, zbývá tak vyplatit částka 38 000 Kč.
21. Co se týká potom žalobkyně b), této vznikla nemajetková újma v době ihned po porodu po dobu cca 2 a půl let, tedy v období, kdy z objektivních důvodů ona sama není schopna tuto nemajetkovou újmu sama definovat, je však nutné vycházet z paradigmatu, že nemajetková újma, tak jak vzniká, že se jedná o nemajetkovou újmu, kterou by pocítovala na místě poškozeného jakákoliv další osoba, soud tedy primárně vychází z vyjádření a odůvodnění intenzity nemajetkové újmy u žalobkyně a), neboť se jedná o matku a dítě, tedy o nejbližší příbuznost, jaká je mezi lidmi možná, s tím, že potom, co se týká nemajetkové nebo rozdílu mezi takto vznikajícími nemajetkovými újmy žalobkyně a) a b), je tedy zřejmé, že matka pocítovala dopady v kontextu společnosti, tak jak byly shora uváděny a soud je má za prokázané z výpovědi žalobkyně, a to tedy stud před rodiči, přáteli, hledání partnera, bezmoc a podobně, a tyto pocítovala vědomě. Co se týká nezletilé, zde je nutné poukázat na obecné vědomosti soudu a notoriety vývoje člověka ve společnosti, s tím, že u nezletilé je nutné k tomuto poukázat na skutečnost, že nezletilá byla v tomto případě taktéž zbavena možnosti blízkého vztahu k matce, která ji porodila, a vzniku vztahu mezi nimi, dále jí byla odepřena možnost faktického kojení v přítomnosti rodinné pohody, klidu a možností rozvoje její osobnosti. Je nutné připomenout také samotný fyzický rozměr strádání v ústavu, kdy tato byla nutná podrobit se právě ústavním

normám, ústavním pořádkům. Matka také v tomto případě však pocítovala i újmu za svou dceru, jednalo se o to, že tedy pocítovala újmu dcery jako vlastní. Byly to i samy žalobkyně, které potom v podání uvedly, že pokud jde o rozsah všech tří druhů újmy ve vztahu k nezletilé žalobkyni vs. ve vztahu k matce žalobkyně, jsou přesvědčeny, že nejvíce se blíží spravedlnosti, bude-li odškodnění poskytnuto oběma ve shodné výši. Soud má za to, že byt' došlo na základě stejného skutkového stavu, na základě vydání nezákonného rozhodnutí a udržování tohoto nezákonného rozhodnutí ze strany soudu po dobu cca 2 a půl let, vznikla žalobkyním nemajetková újma, kdy její intenzita a projevy se fakticky, logicky lišily jak u žalobkyně a) tak u žalobkyně b), neboť ta v té době byla čerstvě narozeným dítětem a fakticky objektivně vznikající nemajetkovou újmu pocítovat nemohla, je však nutné poukázat právě na situaci, že i matka pocítovala újmu vznikající žalobkyni jako újmu sobě vlastní. Soud tak vycházel z této premisy a dospěl tedy k závěru, že je možné konstatovat, že újma tak jak žalobkyním vznikla, je v zásadě srovnatelná a tuto tedy přiznal ve stejné výši. Celkem tedy každé částku 648 000 Kč.

22. Soud dále poukazuje i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci SH proti Itálii, č. 52557/14 ze dne 13. 10. 2015 s tím, že stěžovatelka trpěla dlouhodobě depresí, tři děti narozené v roce 2005, 2006, 2008, byly hospitalizovány z důvodu náhodného požití léků, v srpnu 2009 soud nařídil, aby děti byly odebrány rodičům, umístěny do ústavu, v lednu 2010 rozhodl soud o navrácení dětí rodičům, v roce 2011 soud doporučil ponechání dětí v ústavu a v březnu 2011 soud rozhodl o uvolnění dětí k osvojení a v červenci téhož roku bylo každé z dětí umístěno do jiné rodiny. Za shora uvedené osvojení a odebrání dětí stěžovatelky z její péče potom soud přiznal částku ve výši 32 000 Eur, což činí částku cca 875 000 Kč. Soud zde poukazuje na skutečnost, že v tomto případě se jednalo o rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a dále skutečnost, že se jednalo o konečné rozhodnutí o osvojení tří dětí a jedná se tedy o částku o něco vyšší než částka tak jak byla přiznána ze strany vnitrostátních soudů v tomto případě. Soud tak má za to, že i z pohledu konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva je částka přiznaná jako zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou odloučením matky a její dcery v důsledku nezákonných rozhodnutí po dobu cca dvou a půl let částka přiměřená, a to vzhledem ke všem okolnostem případu se jeví jako částka spravedlivá.
23. Co se týká náhrady újmy způsobené **nerespektováním kasačně závazného nálezu Ústavního soudu**, jak je shora uvedeno, a popsáno, a jak toto uvedl také Ústavní soud sp. zn. I. ÚS 1737/2016 došlo k porušení článku 89 odst. 2 Ústavy, kdy rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby, nerespektování kasační závaznosti nálezu představuje porušení práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny. Obecné soudy byly povinny respektovat náleze sp. zn. IV. ÚS 2244/2009 od jeho vyhlášení dne 21. 7. 2010 ve věci stěžovatelek byl tento náleze pro obecné soudy kasační závaznost, jinak řečeno obecné soudy byly povinny ho bezvýhradně provést. I když tímto nálezem bylo zrušeno původní předběžné opatření z 29. 4. 2010, kasační závaznost nálezu se uplatnila i ve vztahu ke 2. předběžnému opatření z 9. 3. 2010. To bylo vydáno v řízení se stejnými stěžovatelkami, obsahově a časově navazovalo na původní předběžné opatření a opíralo se o stejné důvody. Od dne 21. 7. 2010 do 27. 9. 2011 obecné soudy nerespektovaly kasačně závazný náleze Ústavního soudu, újma vyvolaná tímto zásahem do práva na spravedlivý proces stěžovatelky je tak opět odlišitelná od újmy vzniklé pokračujícím odloučením nezletilé od matky a jejím pobytem v dětském centru. Tato vyžaduje samostatnou náhradu, soud vyházal analogicky z principu a pravidel, které jsou uplatňovány v případě nepřiměřené délky řízení. Jedná se tedy o období 14 měsíců, po které nebyl ze strany soudů respektován ústavní náleze, tímto

nerespektováním nálezu Ústavního soudu byl vyvolán stav nezákonného odejmutí nezletilé z péče, výchovy a přítomnosti matky, tento vztah působil újmu i po propuštění nezletilé z detence v ústavu a jde o přetrvávající negativní dopady do života žalobkyně, vnesení trvale působících rizik do jejich životů. Tato újma na komplexním právním statku chráněném na ústavněprávní úrovni újmu nelze v úplnosti popsat, neboť jde o újmu komplexní, do určité míry jen abstraktně pojmenovanou, újma má však řadu dílčích projevů, které jsou odrazem dílčích aspektů újmy. Žalobkyně potom uvedla, že se jedná o faktické projevy, přičemž je na soudu, aby na základě těchto dílčích projevů v souladu se zásadami logického myšlení si učinil závěr o povaze, rozsahu a hloubce újmy jako takové s tím, že se opět jedná o újmy, tak jak byly popsány i u vzniku nemajetkové újmy z titulu nezákonných rozhodnutí, tj., že žalobkyně se cítila občansky bezcenně, jako oběť nahodilě nekorigované libovůle státu, prožívala deziluzi a hrůzu vyvolané vědomím, že orgán povoláný naplňovat právo a postupovat podle zákona sám jedná zcela mimo rámec zákona, a to k hrubé újmě žalobkyně, prožívala utrpení a bolest, neboť tato obava se také opravdu i nadále potvrzovala, prožívala pocity neodvratné vydanosti a bezvýznamnosti svého postavení jako občana a člověka, kdy soud zcela v rozporu se zákonem a ústavně daným nálezem ústavního soudu nezměnil svůj nedůvodný pohled na její případ a nezabránil v trvání následku po výše jeden a půl roku, prožívala další rovinu ztráty bez sebeúcty, kdy musela vyhledávat právní a další pomoc, kterou si finančně nemohla dovolit, případně se jí doprošovat, a to opět i přes náleze Ústavního soudu, prožívala strach, zda se jí dcera vrátí, zda protizákonný a v právním státě neočekávaný útok na osobnost matky pomine, zejména, když se ústavní mechanismus nápravy a rozhodnutí byla okamžitě vykonávána silou, fyzicky, odejmutí vykonal soudní vykonavatel, prožívala zoufalství, neboť situace byla bezvýchodná. Ani rozhodnutí Ústavního soudu nepřivedlo nápravu vadného rozhodnutí, a tedy už neexistovala žádná další instituce, která si mohla situaci napravit. Prožívala bezradnost a zoufalství, neboť vůbec nebyla schopná zjistit, jak ve své zoufalé situaci postupovat a dostat se z pasti, prožívala a stále prožívá hlubokou přetrvávající ztrátu elementární důvěry ve společnost a stát jako instituce dobré podpory a respektu hodné, prožívala ztrátu sebeúcty, vlastního sebepojetí, nenaplňovala funkci matky, prožívala intenzivní pocit společenské bezcennosti, silný stud, byla nucena odpovídat na otázky svých blízkých, obhajovat se před nimi, z jakého důvodu jí byla odebrána dcera, byla nucena odpovídat, prožívala intenzivní pocit ztráty plynoucí z trvající touhy po blízkosti své dcery, prociťovala hněv, frustraci, beznaděj, implicitní pohrdání ze strany soudu, který ignoroval úlohu, a to navzdory Ústavě. Toto se projevovalo také v ústrkách ze strany pracovníků ústavu, musela čelit velkému stresu, vyrovnávat se s vnucenými špatnými rozhodnutími ze strany soudu, vynakládala čas a úsilí na organizování a uplatnění obrany, musela obětovat vlastní fyziologické, zdravotní a duševní potřeby, nemohla po dlouhé měsíce spát. Ztratila veškeré štěstí ke každému okamžiku a štěstí a radost v běžných činnostech. Ztratila možnost a duševní prostor pro uvažování o budoucnosti, hledání společenského a pracovního uplatnění. Soud dle pokynů Ústavního soudu potom vycházel analogicky z možnosti odškodňování z titulu nepřiměřené délky řízení s tím, že se tedy soud zabýval i jednotlivými parametry, ke kterým při rozhodování o náhradě nemajetkové újmy fakticky přihlížel, přihlížel tedy právě k postupu orgánů státu, dále k délce zásahu do nemajetkové sféry žalobkyně, ke složitosti shora uvedeného řízení, jakým způsobem žalobkyně eventuálně přispěly k prodloužení celkové délky tohoto řízení, dále k významu řízení pro žalobkyni a dále je zde také dle ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sb., parametr počtu soustav nebo počet soudů, které ve věci rozhodovaly. V tomto případě tedy analogicky je možné použít význam řízení pro žalobkyni, jakým způsobem tedy žalobkyně přispěly k celkové délce řízení nebo zásahu v tomto případě, ke složitosti řízení, postupu orgánů. Soud dospěl k závěru, že analogicky je tedy možné použít pouze skutečnost, že je možné odškodnit

každý měsíc trvání tohoto zásahu vzniklého nezákonným rozhodnutím, na jejichž základě potom došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nerespektování kasačně závazného nálezu Ústavního soudu s tím, že co se týká uvedené délky, tato tedy trvala od 21. 7. 2010 do 27. 9. 2011, tedy po dobu celkem 14 měsíců. Došlo k porušení článku 15 Ústavy, význam pro žalobkyni byl značný, neboť jak bylo shora uvedeno a žalobkyně toto popsaly, soud neměl důvod těmito popisům intenzity zásahu do jejich osobnostních sfér nevěřit, žalovaná tyto zásahy faktickým způsobem, žádným způsobem také nevyvrátila, soud tedy dospěl k závěru, že byl, co se týká významu tohoto zásahu a intenzity, tato byla značná. Postup orgánů byl takový, že tyto, že to byly právě obecné soudy, které měly okamžitě respektovat kasačně závazný nálezu Ústavního soudu a žalobkyni b), tj. nezletilou A. K. z ústavní péče fakticky propustit, což se nestalo, tímto způsobem tak došlo k porušení základních lidských práv žalobkyně. Soud v tomto směru přihlédl i k ustanovení článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a soud tedy shledával, že došlo k porušení nejlepšího zájmu dítěte, kdy soud právě vychází ze článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, kdy musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy nebo dalšími orgány státu. Soud k tomuto odkazuje i na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 19/16 ze dne 1. 8. 2016, kdy nejen v řízení ve věci samé a následně i v kompenzačním řízení je třeba chránit nejlepší zájem dítěte. Článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zakotvuje povinnost brát nejlepší zájem dítěte jako přední hledisko při jakékoliv činnosti či rozhodování, které se týká dětí, nezáleží tedy na tom, zda se děti či jejich zákonní zástupci tohoto ustanovení dovolávají. Soud tak má za to, že právě jak v původním řízení týkající se umístění nezletilé do kojeneckého ústavu nebyl právě článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte v žádném případě respektován, nedošlo k tomu, že by byl bráněn nejlepší zájem dítěte, kterým i dle následných rozhodnutí Ústavního soudu bylo právě vrácení nezletilé A. K. do výchovy její pokrevní matce, tj. V. K. ale právě nerespektováním kasačně závazného rozhodnutí Ústavního soudu potom došlo k tomu, že tento zájem dítěte respektován nebyl a ze strany soudu potom došlo k porušení článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Právě k tomuto základnímu porušení soud také při rozhodování o výši nemajetkové újmy přihlédl. Dále také soud postupoval v souladu se shora uvedenou úvahou Ústavního soudu, že toto se musí právě projevit i v rozhodování o následném odškodňování a takto vzniklé nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, soud tak dospěl k závěru, že je tedy nutné přihlédnout k tomu, že tato nemajetková újma mohla žalobkyni zasáhnout i do budoucna a dospěl tak k závěru, že je na místě odškodnit takto vzniklou nemajetkovou újmu v penězích, a to tedy částkou 10 000 Kč za jeden měsíc trvání tohoto nesprávného úředního postupu. Celkem za 14 měsíců se jedná o částku 140 000 Kč. Soud právě zohlednil shora uvedené aspekty a parametry včetně v původním řízení nerespektování nejlepšího zájmu dítěte, a v tomto řízení právě respektování nejlepšího zájmu dítěte ve výši takového odškodnění. Dále soud uvádí, že opět odkazuje na úvahu shora uvedenou, a to tedy v tom směru, že nelze u nezletilé fakticky konstatovat, že by byla tato sama o sobě schopná definovat objektivně svojí nemajetkovou újmu, tuto nějakým způsobem konkrétně popsat, neboť se jednalo o nemajetkovou újmu, která jí vznikala v době jejího raného dětství, avšak je možné analogicky právě poukázat na nemajetkovou újmu, tak jak vznikla její matce, kdy tyto újmy jsou v zásadě srovnatelné. Soud tedy dospěl k závěru, že i v tomto případě se jedná o částku stejnou, kterou je nutné přiznat jak žalobkyni a) tak žalobkyni b).

24. Soud se také zabýval nárokem vzniklým z **porušení práva na přístup k soudu**, kdy Městský soud v Praze opakovaně konstatoval, že jednání Obvodního soudu pro Prahu 1 je nezákonné, a že dne 29. 5. 2009 předběžné opatření zaniklo. Navzdory tomu Městský

soud v Praze opakovaně odvolání matky proti rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 odmítal pro bezpředmětnost, tím se Městský soud v Praze opakovaně dopouštěl porušení práv stěžovatelek na přístup k soudu, které je nedílnou součástí práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny, viz nálezy I ÚS 3682/16 ze dne 24. 4. 2017, nálezy IV ÚS 746/15 ze dne 25. 2. 2016 a nálezy III ÚS 2433/15 ze dne 29. 11. 2016, zabývající se porušením práva odmítáním odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření jako bezpředmětný a rovněž čl. 6 odst. 1 Úmluvy, viz rozsudek pléna ve věci Golder proti Spojenému království ze dne 21. 2. 1975, č. 4451/70, § 36 dle rozsudku ve věci Kohlhofer a Minarik proti České republice ze dne 15. 10. 2009, 32921/03 s tím, že § 90 zahrnuje právo na přístup k soudu i právo meritorního rozhodování ve věci, újma způsobená porušením práva na přístup k soudu jako jednoho ze základních aspektů práva na spravedlivý proces je odlišitelná od újmy způsobené pokračujícím držením nezletilé v dětském centru a vyžaduje zvláštní náhradu. Tato újma vzniká obdobným způsobem jako v případě nepřiměřené délky řízení, a to odpíráním meritorního rozhodnutí ve věci po určitou dobu. Při rozhodování o náhradě za nemajetkovou újmu způsobenou porušením práva na přístup k soudu je tak možné analogicky vycházet z principů a pravidel uplatňovaných v případě nepřiměřené délky řízení. V tomto případě tedy soud vymezil shora uvedené období od dne 29. 4. 2009 do 27. 9. 2011 s tím, že dne 29. 5. 2009 zaniklo předběžné opatření, a to právě přímo ze zákonných důvodů. Jednalo se tak celkem o dobu 28 měsíců, po které bylo upíráno žalobkyním právo na přístup k soudu, soud má za to, že opět je nutné rozdělit toto období na období od 29. 5. 2009 do 8. 3. 2010, tedy od doby zániku předběžného opatření ze zákonných důvodů do 8. 3. 2010, tedy do ponechání žalobkyně v dětském centru na základě původního předběžného opatření ze dne 29. 4. 2009, právě od 9. 3. 2010, kdy bylo vydáno další předběžné opatření, zůstala nezletilá žalobkyně v dětském centru až do 27. 9. 2011. Následné předběžné opatření se opíralo o stejné důvody jako původní předběžné opatření s tím, že dne 21. 7. 2010 byl vyhlášený nálezy sp. zn. IV. ÚS 2244/09 s tím, že původní předběžné opatření zrušil a uvedl, že žádný z důvodů v něm uvedených neobstojí a že nezletilá nemohla být na jejich základě umístěna do dětského centra. Na toto však soudy nijak nereagovaly a druhé předběžné opatření ponechaly v platnosti a to bylo zrušeno až rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2546/10 ze dne 6. 9. 2011. Soud tak má za to, že je opět nutné rozlišovat jednotlivá období, a to právě z hlediska vývoje a významu těchto jednotlivých období jak pro obě dvě žalobkyně, jednalo se tedy opět o období, ve kterém to byla žalobkyně, která byla ihned po narození odebrána matce, bylo jí znemožněno kojení, bylo znemožněno další fungování vyvíjení rodinných vztahů mezi nimi. Městský soud v Praze jako soud odvolací opakovaně odmítal rozhodnutí oprávněná odvolání žalobkyň pro bezpředmětnost, vůbec je věcně neprojednal, v některých případech, jak je z jednání bez přítomnosti žalobkyně vedl, ale bez odpovídajícího závěru a výroku, ačkoliv občanský soudní řád vůbec odmítnutí odvolání pro bezpředmětnost nepřipouští, ačkoliv odvolání bylo projednatelné a mělo o něm být rozhodnuto kladně, čímž se opakovaně dopouštěl porušení práv žalobkyň na přístup k soudu, které je nedílnou součástí práva na spravedlivý proces. Právě tím, že Městský soud v Praze odvolání žalobkyň neprojednal, nerozhodl o nich včas, ač o nich rozhodnout měl, a to vzhledem k tomu, že se jednalo o nezletilé dítě, s největším urychlením, odepřel žalobkyním právo na přístup k soudu, které je nedílnou součástí práva na spravedlivý proces. Byl tak vyvolán stav nezákonného odejmutí nezletilé z péče, výchovy, přítomnosti matky, tento stav dále působil újmu i po propuštění nezletilé z detence z ústavu, a to pro přetrvávající negativní dopady do života žalobkyň a vznesení trvale působících rizik do jejich životů. Újma na komplexním právním statku chráněném ústavněprávní úrovní, újmu tedy nelze v úplnosti popsat, neboť jde o újmu komplexní, která je odrazem dílčích aspektů, tj. byly způsobeny odepřením přístupu k soudu, pokud

by soudy se rozhodnutí představujících odeřpení spravedlnosti nedopustily, potom by újma nenastala. Je zřejmé, že lidskou osobnost jako takovou nelze popsat analyticky, tedy popis jednotlivých projevů lidské osobnosti nepředstavuje vystihující popis syntetické osobnosti v její úplnosti, jedná se jen o souhrn různých aspektů, žalobkyni tedy vznikla uvedenými zásahy potom obdobné projevy takto vzniklé nemajetkové újmy, a to tak, že žalobkyně se cítila občansky bezcenně, jako oběť nahodilé nekorigované libovůle orgánů, prožívala deziluzi a hrůzy vyvolané vědomím, že orgán povolán naplňovat právo a postupovat podle zákona jedná zcela mimo rámec zákona a prožívala bolest, utrpení, tato obava se opravdu mnohonásobně opakovala, a to právě z důvodu odpírání práva žalobkyně na přístup k soudu, a to nerozhodnutím o opravných prostředcích ve věci samé. Prožívala pocit vydanosti, bezvýznamnosti svého postavení jako občana a člověka, kdy odvolací soud jako orgán povolán napravovat chyby prvostupňového soudu a chránit tak právní postavení všech občanů a v rozporu se zákonem a v rozporu s platným procesním právem neprojednával její případ, prožívala stres, každé další rozhodnutí musela zkoušet vyvrátit, musela proti němu sepsovat tedy opravné prostředky, s vědomím, že je soudy naprosto opakovaně budou asi ignorovat, prožívala další rovinu ztráty sebeúcty, musela vyhledat právní a další pomoc, kterou si finančně nemohla dovolit, případně se jí doprošovat, prožívala strach, zda se jí dcera vrátí, zda protizákonný a v právním státě neočekávaný útok na osobnost matky pomine, zejména selhával i mechanismus nápravy a rozhodnutí byla okamžitě vykonávána. Silou prožívala zoufalství, neboť zákonné cesty nápravy se neukazovaly jako funkční, prožívala bezradnost a zoufalství, prožívala hlubokou a přetrvávající ztrátu elementární důvěry ve společnost a stát jako instituce dobré a podpory a respektu hodné, prožívala ztrátu sebeúcty, vlastního sebezpečí, kdy nejpodstatnější v jejím životě jí bylo odebráno v hrubém rozporu se spravedlností a právem přes mnoho kroků a dnů se stále nejeví ani malá naděje, že by se toto obrátilo, prožívala intenzivní pocit společenské bezcennosti, intenzivní stud, intenzivní emoci ztráty plynoucí z touhy po blízkosti své dcery, ze strany soudu s ní bylo jednáno pohrdlivě, byla odsuzována, její argumenty byly ignorovány, byly použity proti ní lživé argumenty, soud se nezabýval její obranou. Pociťovala implicitní pohrdání ze strany soudu, ústřky ze strany pracovníků ústavu, kde nezletilá byla držena, bylo s ní jednáno jako s nebezpečnou a své dítě ohrožující osobou, byla nucena čelit velkému stresu, vyrovnávat se s vnucenými špatnými rozhodnutími, když musela volit mezi tím, zda se bude pokoušet raději fyzicky navštěvovat dceru či raději vynakládat čas a duševní úsilí na organizování a uplatnění obrany proti rozhodnutím, obětovala poporodní, mateřské, fyziologické, zdravotní, duševní potřeby, ztratila veškeré štěstí v každém okamžiku a dni po dobu dvou a půl roku, ztratila možnost si v životě ve významné době hledat zaměstnání, partnera, bydlení. Soud tedy dospěl k závěru, že právě po dobu prvních osmi měsíců se jednalo o intenzivnější zásah ze shora uvedených důvodů a projevů žalobkyně s tím, že to byly tedy soudy, které opakovaně odmítaly projednávat i meritorní odvolání ve věci samé, nebylo možné se domoci práva, s tímto potom žalobkyně A) pociťovala pocity beznaděje, zoufalství, ztrátu v právo a právní stát. Soud dospěl k závěru, že je tedy namíste přiznat částku 4 000 Kč s tím, že přihlédl tedy právě k době trvání zásahu, složitosti shora uvedeného řízení, postupů orgánu, který byl právě nezákonný anebo nesprávný, jednalo se o zásadní události v životě obou žalobkyň, význam řízení byl tedy pro žalobkyně značný, žalobkyně v žádném případě nepřispěly k prodlužování celkové délky řízení ani k tomu, jakým způsobem ve věci bylo rozhodováno, byly to naopak ony, kdo iniciovaly podávání opravných prostředků tak, aby o nich Městský soud v Praze rozhodnout mohl, který však toto neučinil a tím právem odeřpel právo žalobkyň na přístup k soudu. Za dalších dvacet měsíců potom soud přiznal částku nižší ve výši 2000 Kč za jeden měsíc trvání tohoto nesprávného úředního postupu s tím, že v tomto snížení částky zohlednil právě skutečnost, že intenzita zásahu již nebyla taková, dále potom

skutečnost, že soudy v tomto případě při odškodňování nepřehlédli skutečnost, že se jedná opět jak o žalobkyni a), tak žalobkyni b), tedy o matku a nezletilou dceru, kdy opět odkazuje na shora uvedené úvahy týkající se obdobné výše zadostiučinění pro obě účastnice tohoto řízení. Soud zároveň poukazuje i na skutečnost, že přihlédl k článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte s tím, že shledala, že nejlepší zájem dítěte jako přední hledisko pro rozhodování o nemajetkové újmě, soud opět přihlédl jak ke skutečnosti, že **tento nejlepší zájem dítěte nebyl zvažován v době faktického řízení, tedy odpírání přístupu účastnicím k rozhodování soudů, zároveň soud přihlédl ke skutečnosti, že v tomto řízení tedy tento nejlepší zájem dítěte potom následuje a shledává,** v tomto případě opět dospěl soud k závěru, že tedy je nutné takto vzniklou nemajetkovou újmu odškodnit v penězích s tím, že byť opět u obou účastnic se projevoval takto vznikající zásah nesprávným úředním postupem soudu do osobnostních sfér těchto účastnic, je však nutné zohlednit právě skutečnost, že tato nemajetková újma potom oběma účastnicím fakticky vznikla a je v zásadě srovnatelná, soud tedy opět tuto nemajetkovou újmu přiznal ve výši shodné jak žalobkyni a), tak žalobkyni b).

25. Jakoukoliv takto vzniklou újmu je třeba v plné výši nahradit právě jak matce, tak i dceři, byť právě nezletilá vzhledem ke svému věku nemohla rozlišovat a chápat jednotlivé zásahy do svých práv tak, jak toto mohou činit dospělí jedinci, avšak náhrada nemajetkové újmy musí přinejmenším odpovídat náhradě pro dospělého, neboť toto je jediným řešením, které respektuje článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
26. Co se týká náhrady nákladů řízení jak žalobkyně A), tak žalobkyně B), ve sporu byly plně úspěšné, tyto byly ve věci úspěšné, soud tedy rozhodoval dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř. s tím, že vzhledem k tomu, že ve věci již padly pravomocné rozsudky, ve kterých náhrada nákladů řízení byla žalobkyni přiznána, tyto ani právní zástupce žalobkyň ve svém podání ze dne 10. 6. 2019 nepožaduje. Žalobkyně A) a B), co se týká jednotlivých úkonů, potom uznal účast na jednání soudu ze dne 24. 11. 2017, dále dne 10. 2. 2018 písemné stanovisko žalobkyň, 10. 3. 2018 odvolání proti usnesení odmítnutí žaloby, dále 11. 10. 2018 jednání soudu, 3. 1. 2019 písemné stanovisko žalobkyň, 1. 4. 2019 písemná reakce k vyjádření žalované a dále jednání soudu 4. 4., 16. 5., 7. 6. 2019.
27. Žalobkyně dále požadovaly k proplacení úkon vypracování ústavní stížnosti, účast na jednání před Ústavním soudem s tím, že co se týká rozhodování Ústavního soudu, toto je upraveno samostatným zákonem, stejně tak, jako náklady týkající se ústavní stížnosti, a tyto soud neshledal v tomto směru důvodně uplatněnými a dále potom dopis ministru spravedlnosti, výzva k plnění, nabídka jednání, způsobu vyrovnání, potom nemá oporu ve vyhláše 177/96 Sb., jako náklad účelně vynaložený na zastoupení žalobkyně a) a b). Dále co se týká samostatné výše hodnoty úkonu, soud vychází z ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. 177/96 Sb., a to tedy ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy za 9 úkonů právní služby a tomuto potom odpovídající počet režijních paušálů ve výši 300 Kč dle vyhl. 177/96 Sb. Soud se neztotožňuje se závěry týkajícími se rozhodnutí Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] ze dne 28. 4. 2015, který rozhodoval dle ustanovení § 136 o.s.ř. s tím, že se jedná o uplatnění náhrady nemajetkové újmy v naprosto nepřiměřené výši, soud má za to, že je na žalobkyních, aby tedy vyjádřily nemajetkovou újmu tak, jak dle jejich tvrzení fakticky nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem soudů České republiky těmto vznikla a jak tuto také pocítují ve své intenzitě, soud má za to, že nelze za dané situace přihlížet k tomu, že žalobkyně subjektivně tuto výši nemajetkové újmy požadují v řádu několika milionů, byť ze strany soudu byla přiznána částka pouze ve výši několika set tisíc, soud k tomuto odkazuje na situaci, že ve věci neexistuje obdobná judikatura ani soudů vnitrostátních ani

Evropského soudu pro lidská práva a není tak tedy možné, aby se žalobkyně fakticky řídily hledisky obecné spravedlnosti ve výši požadované nemajetkové újmy. Z tohoto směru potom soud dospěl k závěru, že je na místě přiznat náhradu nákladů řízení, a to tedy ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby. Zde je nutné přihlídnout také ke skutečnosti, že právní zástupce žalobkyň zastupoval dvě účastnice řízení. Ve 100% odměně by náhrada nákladů řízení představovala částku 37 026 Kč. Vzhledem k zastoupení 2 žalobkyň potom odměna za zastoupení každé z nich představuje 80 % odměny advokáta.

POUČENÍ: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha, dne 7. června 2019

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce